

Llegir, sí; comprar llibres, no

Andreu Sotorra

Il·lustració numerada i signada (3/10) pel pintor Marc Pérez Oliván arran de la lectura de la novel·la de l'autor «Els silencis de la Boca de la Mina». (Certificat d'impressió digital limitada de la sèrie «Volare». Títol de la làmina: «Los nuevos dioses»)

Arran de les dades més recents sobre el moviment comercial de la indústria del llibre per a infants i joves, ha sorgit l'alarma que els professionals que s'hi dediquen ja havien detectat —i mig amagat discretament— de fa temps. La venda del llibre infantil i juvenil ha anat caient un any darrere l'altre. D'aquí ve que, en els últims anys, un col·lectiu format bàsicament per autors que s'autoanomenaven «en perill d'extinció» havia posat el crit al cel i havia mogut cel i terra —privats i institucions— per mirar d'aturar la sagnia. Ha servit de poc. I no pas per culpa seva que hi van cremar bous i esquelles. El cas és que la notícia agafada al vol, dins l'escassa notícia mediàtica que dóna l'organització tardoral de la Setmana del Llibre en Català, ha estat la davallada del sector que els experts anomenen «LIJ». I, esclar, els mitjans de comunicació, poc avesats a parlar d'aquest àmbit i sense fer cap mena d'autocrítica per la ignorància i el menyspreu que li dediquen, s'han afanyat a titular pel broc gros amb sentències com és ara aquesta: «Els infants i els joves no llegeixen». És hora, doncs, de matisar titulars mediàtics com aquests i, si cal, reclamar-ne una rectificació. Les estadístiques i els estudis que van apareixent cíclicament desvelen sempre que són precisament els infants i els joves aquells que llegeixen més. I, per descomptat, que es llegeix molt més ara que fa cinquanta anys. Sempre que entenguem per llegir la seva aproximació a la literatura. Una altra cosa és que no es venguin tants llibres del seu sector com es venien abans, quan no existien els ginys audiovisuals. I és que el moll de l'os del problema és un altre: els petits i els joves llegeixen —per préstec de biblioteca, per club de lectura, per obligació a l'aula o per plaer a casa—, però els pares, tutors i responsables de fer que agafin amor a la literatura no els compren llibres ni fomenten que creïn el que s'anomena «biblioteca personal» ja sigui perquè practiquen la mal anomenada socialització o perquè són amants de l'honorable reciclatge i, al costat dels llibres de text en paper que passen de mà en mà entre

germans i amics, hi han posat, amb la mateixa ignorància i el mateix menyspreu que hi destinen els mitjans de comunicació en general, els llibres que contenen literatura per a infants i joves. I resulta que són dues coses absolutament diferents: els llibres de text que s'arraconen en una capsa del traster al final de cada curs o cada cicle de cursos, un dia o altre desapareixen de la memòria i, en canvi, els llibres de literatura —en paper o digitals— que s'acumulen al llarg dels anys continuen presents per sempre en els somnis, la imaginació i la memòria dels lectors.

Andreu Sotorra
5 setembre 2016